

HANA DIČ

Ubilački potencijal

Prevela
Dijana Radinović

Laguna

Naslov originala

Hannah Deitch

KILLER POTENTIAL

Copyright © 2025 by Hannah Deitch

All rights reserved.

Translation copyright © 2025 za srpsko izdanje, LAGUNA

Mojoj porodici

PRVI DEO

Cena života

Prvo poglavlje

Nekad sam bila čuveni ubica. Ubila sam bogatu porodicu, u Mensonovom stilu, i onda sam se dala u bekstvo. Ali moj cilj nije bio da započnem međurasni rat da bih stigla do obećane zemlje, niti sam potajno želela da budem Bitls. Kako su govorili u vestima, bila sam samo još jedan ubica željan slave, izgarala od želje da svoj lik uklešem u Maunt Rašmor velikih američkih psihopata.

To nije istina, ali ipak: ono o nekadašnjem ubici je baš zabavno. Razmišljala sam da ubacim to u svoj profil na aplikaciji za upoznavanje. Dve istine i laž: (1) Napustila sam doktorske studije; (2) Razumem kako funkcionise berza i to mi je donelo milione!!! (3) Nekad sam bila čuveni ubica.

Uz to, nekada sam bila i privatni tutor, spremala decu za prijemne ispite, i tako sam došla u kontakt sa porodicom koju sigurno nisam ubila. Jedno od glupih gramatičkih pravila kojima učimo decu (koristim kraljevsko „mi“ za privatne tutore, moj soj, moje sadrugove, moje kolege prevarante koji žive od prodaje magle) odnosi se na razliku između radnog i trpnog stanja. Ja nešto radim. Nešto je urađeno. Prvo je aktiv, drugo pasiv. Pasiv prikriva ulogu subjekta i tako nastaju priče. Zločini

se čine bez kriminalaca. Subjekt je zamagljen i gubi se. Aktiv je bolji, ali pasiv je koristan. Ako ste, recimo, ubica.

Dela su počinjena od strane mene. Lakše je pričati priču na taj način. „Ja“ gotovo pada u zaborav; postaje najmanje važan deo rečenice. Sad je reč o delu. Viktorovi su pronađeni mrtvi. Tela Viktorovih su pronađena od strane mene.

Kad sad razmišljam o danu kad sam došla da podučavam Serenu Viktor i pronašla njenog oca obavijenog morskim algama u ribnjaku sa japanskim šaranima, modrog, nadutog i nesumnjivo mrtvog, gotovo da to zamišljam kao neki film koji sam gledala. Kad naletim na krvavo, smrskano lice njene majke, osećam se kao duh koji je naišao na mesto zločina. Nemam materijalni oblik. Ne dodirujem ništa, izvan sam univerzuma povratnog efekta i entropije. Samo sam u prolazu.

Ali, naravno, svašta sam radila. Odluke su donošene: ja sam ih donosila. Nasilje je počinjeno: ja sam ga počinila. Mesta zločina su napuštana: ja sam bežala. Ljudi su povređeni: ja sam ih povredila. Neko je bio voljen: ja sam ga volela. Nisu sve stvari koje sam radila bile loše. Samo većina njih.

Mnogo razmišljam o jednoj priči koju sam pročitala kao tinejdžerka. „Vrt sa stazama što se račvaju“ Horhea Luisa Borhesa. U priči, jedan kineski profesor otkriva delo svog pretka Cui Pena, koji je želeo da napiše roman-lavirint i napravi stvarni, neprobojni lavirint. Roman je ostao nedovršen i nerazumljiv i verovalo se da lavirint nikad nije pronađen, a zapravo, roman i lavirint su bili jedno te isto. Profesor sreće jednog proučavaoca Cui Pena, koji mu kaže da Cui Pen nije zamislio prostorni lavirint – pravi fizički lavirint – već vremenski lavirint. Naše odluke nisu izbori koji svojom sigurnošću eliminišu sve druge mogućnosti, već umnožavanje vremena u kome sve druge moguće odluke postoje, stvarajući simultane ravni vremena. Drugim rečima, sve odluke se sprovode, u svim vremenima, sve u isto vreme.

Postoji univerzum u kome nikad ne odlazim u kuću Viktorovih. Cimerka i ja previše popijemo noć pre. Šaljem im

poruku: „Izvinjavam se. Užasno mi je loše. Možemo li da odložimo čas?“ Kasnije tog dana ću saznati o ubistvima u vestima, isto kao i ostatak sveta. Gutaću krvožedne spekulacije komentatora i teorije ljubitelja pravih zločina na *Reditu*. Pričaću tu anegdotu na žurkama: Zna li za Viktorove, onu bogatu porodicu ubijenu u Los Anđelesu? Svojevremeno sam držala časove njihovoj ćerki. Piškila sam u njihovom toaletu, pila njihov čaj i učila njihovu ćerku trigonometriji. Ne bih bila čak ni fusnota.

A sad sam ja priča. Ja sam je napisala. Priča je napisala mene.

Drugo poglavlje

Serena Viktor mi je bila privatna učenica, a časeve sam joj držala nedeljom po podne. Radila sam s njom skoro osam nedelja. Viđale smo se jednom nedeljno na dva sata: prvi sat pripreme za prijemni, a drugi pomoć oko domaćih zadataka. Nisam joj bila prvi tutor: Dajna je pomenula da sam imala prethodnicu, ali su morali da je otpuste. Poruka je bila jasna: *Ako Serena ne uspe, nećeš ni ti.*

Sereni je obično bila potrebna pomoć oko jezika – čitanja, razumevanja i pisanja – a ponekad i oko hemije. Poslednjih nekoliko nedelja nije išla u školu, pa sam joj pomagala da nadoknadi propušteno. Serenina misteriozna bolest nije bila zarazna, uveravala me je njena majka, ali je bila dovoljno ozbiljna da Serena ostane kod kuće, gde su je roditelji držali na oku. Pripreme za prijemni ispit i dalje su nam bile glavni fokus. Na probnim testovima postizala je otprilike 1350 poena. Najbolji rezultat bio joj je 1480, a najgori 1220. Za dete koje je imalo želju da upiše humanističke studije na skupom koledžu, najbolje joj je začudo išla matematika. A ja sam najviše volela da predajem matematiku. Elegantne formule, cake i ponavljanje. Pri podučavanju čitanja s razumevanjem bilo je teže

primeniti pouzdanu metodologiju. Napredak mojih učenika bio je nelinearan i nepredvidljiv, padovi u rezultatima i sporo napredovanje teže su se objašnjavali roditeljima.

Ti roditelji obično su spadali u jednu od dve kategorije. Ili su bili preterano zahvalni za „svu moju pomoć“, ili vrlo podozrivi prema mom umeću i ceni koju sam im naplaćivala. Međutim, Viktorovi su me izgleda stvarno voleli. Piter, Serenin otac, bavio se finansijama. Bio je, mislim, nekakav bankar. To je sve što sam znala. Novac se gomilao od tuđih dugova; nule su se umnožavale na bankovnim računima dok je on letovao na Majorki, u Monaku i na Martas Vinjardu. Bio je nizak i neprirodno preplanuo, a tamnoplava kosa mu je bila prošarana sedinama. Obično nije bio tu kad bih došla na čas, a u retkim prilikama kad bi me dočekao na vratima, bio je onako neodoljivo blag poput muškarca koji živi u kući punoj žena. Zнала sam taj tip. On je bio onaj tata koji sebe vidi kao mirotvorca, kao smireni glas razuma koji uravnotežava sav taj podivljali estrogen.

Ne znam kad je Piter upoznao Dajnu niti kako, ali znam da je ona bila prilično poznata glumica pre nego što su se venčali. Napustila je glumu nakon što je rodila Serenu. Na vrhuncu slave, igrala je u drami nominovanoj za Oskara o atletičaru koji postiže neočekivanu pobjedu. Moji prijatelji i ja smo se jednom uduvali i gledali ga. Dajna je igrala zgodnu devojkicu koja ostaje uz glavnog junaka nakon što on zadobije povredu kolena. Zahvaljujući njenoj nepokolebljivoj podršci, on je hrabro prevazilazi. Film mi se svideo više nego što sam htela da priznam.

A tu je bila i Serena. Serena Viktor bila je stidljiva sedamnaestogodišnjakinja sa sjajnom kosom poput kukuruzne svile i licem poput porcelanske lutke. Nosila je haljine i suknje i čupave džempere iz prodavnica polovnih stvari i imala svetloplave maljice po nogama. Kad sam je upoznala, kosa joj je padala skoro do struka. Posle tri nedelje ošišala se kratko kao Džin Siberg: tako je okarakterisala svoju frizuru i na taj njen način mi dala do znanja da zna ko je Žan-Lik Godar. Sumnjala

sam da, uprkos svojoj lepoti, nije popularna u školi. Želela je da izgradi identitet kroz ukus u književnosti, filmu i muzici, i bila stidljiva i puna osuda. Bila sam nepošteno predisponirana da je ne volim. Njena me je stidljivost podsećala na antisocijalnu decu bogataša sa kojom sam išla na fakultet, koja su bazala po kampusu, pušila jednu za drugom i durila se. Mogla sam savršeno da vidim njenu budućnost. Master iz poezije, ili doktorat iz renesansne književnosti. Igra se siromaštva u viktorijanskoj trosobnoj kući u boemskoj četvrti San Franciska. Znala sam dovoljno o njenom dečku Lukasu da shvatim kakve momke voli. Videla sam njegovu sliku na ekranu njenog ajfona, kao i fotografiju koju je zalepila na poledinu futrole. Kosa mu je bila duža i neuredna, boje peska, isprana verzija Sereninih sjajnih zlatnih uvojaka. Imao je kockastu vilicu i skroz upale obraze, kao da se vosak rastopio preko lobanje. Lukas je bio vegetarijanac i sam je motao cigarete. Do dvadeset i neke Serena će već zameniti Lukasa sjajnijim modelima, varijacijama istog tipa muškarca, čiji ukus potvrđuje njihov alternativni kredibilitet. Izbledele majice bendova za koje niko nije čuo, masna kosa, vintidž patike, brkovi, ručno rađene tetovaže. Biće bogati baš kao i Serena, ali će to dobro sakrivati. Na kraju će se veriti sa tipom iz IT sektora, možda Šveđaninom ili Norvežaninom, koji pravi aplikacije, guta ekstazi i smatra sebe autoritetom za američki hip-hop. Ili će to biti rođeni Njujorčanin sa velikim nasleđstvom koji se bavi nekretninama, a vikendom svira u kaver bendu. U međuvremenu, Serena će slikati, kupovati umetnine ili će otvoriti skupu velnes kliniku dok završava doktorsku disertaciju o melanholiji i ženskom telu u engleskoj pastoralnoj poeziji.

Ako zvučim okrutno ili pakosno, neću ni pokušavati da se branim. Ako je za utehu, uveravam vas da su Serenina osećanja ostala pošteđena mojih zlih misli. Odlično sam se pretvarala da mi se sviđa kad sam bila s njom, a budimo iskreni, nije ni bilo važno da li mi se sviđa ili ne. Živela je u najlepšoj kući u koju

sam ikad kročila, u kući u kakvoj nikad neću moći da živim, u kući toliko fantastičnoj da je izgledala kao da ne pripada mom svetu. Ali bila je tu, u brdima Los Feliz, smeštena među engleskim tjudorskim kućama, španskim kolonijalnim zdanjima i švajcarskim brvnarama.

U dnevnoj sobi, jedino svetlo, i to morskozeleno, prodiralo je kroz prizmu vitraža napravljenog po uzoru na Klimtovo „Drvo života“. Lavirinti hodnika bez ikakve logike, neverovatni i nadrealni. Nameštaj Dajne Viktor bio je u stilu starog Holivuda, dugački somotski kauči i srednjovekovni lusteri. Persijski tepisi, akvamarin marokanske pločice u kupatilu, opalescentne kade nalik unutrašnjosti školjke, sa zlatnim lalvim kandžama. Svake nedelje dva sata smo radile u trpezariji, a povremeno u dnevnoj sobi ili kuhinji. Tokom ta dva sata, pola mog mozga bilo je usredsređeno na posao: da podučavam Serenu parabolama, pogrešno upotrebljenim atributima i Pitagorinoj teoremi. Druga polovina lutala je kroz te prostorije, upijajući svaki detalj. Sapun od sto dolara, napravljen od jasmína i šafrana. Pogrešna upotreba zarezá. Sto istesan od portugalskog drveta. Polinomi. De Gurne svilene tapete, ručno oslikane. Paralelizam.

Priznajem, u trenucima slabosti i samoprezira pribegavam nekretninskoj pornografiji. Volim stare kuće. Po svoju dozu odem na sajt agencije *Zilou*. Ali za kuću Viktorovih morala sam da upotrebim svoju skupu diplomu iz istorije umetnosti. Arhitekta je bio nadrealistički umetnik po imenu Emanuel Bezós, španski aristokrata koji je došao u Kaliforniju da radi u filmskoj industriji, koja je još bila u povoju. Pravio je scenografije za mjuzikle i istorijske epove: stepeništa toliko ogromna da su nestajala u oblacima, balske dvorane iz bajki i vrtove i planinske lance. Kuća Viktorovih bila je jedna od tri stambene kuće koje je projektovao u Los Anđelesu devetsto dvadesetih. Sa tom je kućom hteo da eksperimentiše, da isproba nov način gradnje odaja za poslugu. Zamislio je lavirint tajnih prolaza i

skrivenih vrata, osmišljenih da poslugu ostane nevidljiva. Prema članku koji sam pronašla, prolazi su bili mit: niko nikad nije pronašao nijedan niti ih je bilo na zvaničnom planu kuće. Bili su tek jedna od Bezosovih ideja koja nikad nije ostvarena.

Rutina je sa Serenom uvek bila ista. Parkirala bih se na ulici. Vozila sam crni PT kruzer iz 2003. godine, koji sam nasledila od jednog pokojnog dede. Izgledao je zastrašujuće jadno na ulici punoj tesli. Iz gepeka sam uzimala četiri knjige: Princetonov priručnik za polaganje prijemnog ispita i onaj Koledž borda, zbirku zadataka iz matematike i neki roman iz lektire. Te nedelje to je bio „Frankenštajn“. Popela bih se uz prilaz, prešla preko opkopa (da, pravog opkopa), prošla kroz bujnu baštu sa sukulentima i limunima i došla do ogromnih hrastovih ulaznih vrata, koja su, te nedelje kad ova priča počinje, već bila širom otvorena.

To je bilo neobično.

– Serena? – Nisam ušla. S vrata sam osetila poznat miris kuće: onu ustajalu memlu koju imaju mnoge kuće u Los Anđelesu, sve one vile iz devetsto dvadesetih koje krase ova brda. Dajna Viktor je volela skup tamjan i čaj od nane. Osećala sam i jedno i drugo.

– Serena? – ponovo sam povikala. I dalje niko nije odgovarao, osim psa, koji je izleteo iz mraka i bacio se na moje noge. Ugrizao me je za članak.

– Džukelo mala!

Pas me je ponovo ugrizao za članak. Blagi, vlažni ugrizi koji nisu probijali kožu, ali su bili užasno iritantni.

– Dajna? Ima li koga?

Setila sam se da Dajna nije bila kod kuće poslednjih nekoliko nedelja. Piter mi je otvarao vrata.

– Pitere? – pozvala sam ga.

Ništa. Ušla sam unutra. Glavni ulazni hodnik imao je nizak plafon i bio je mračan, a levo od predsoblja nalazila se trpezarija. Tu smo Serena i ja obično radile. Spustila sam one knjige.

Zvuci su se pronosili kućom. Negde iz njenih sumornih dubina čuo se tup udarac. Voda je tekla iz slavine.

Vratila sam se u glavni hodnik. Sunčeva svetlost je preklinjala da uđe, kapala kroz pukotine na kapcima, rasipajući novčiće svetlosti po ogrebanom parketu. Pored trpezarije bio je mali ve-ce, koji sam obično koristila čim dođem. To je bio deo moje rutine u svakoj kući gde sam podučavala: trenutak privatnosti da piškim ili kakim u prelepom ve-ceu, da se pripremim da izigram Ivi Gordon, privatnu tutorku. Viktorovi su držali papirne ubruse na zlatnoj tacni. Ponekad sam se pitala da li je to zato da „pomoćno osoblje“ ne koristi njihove peškire. „Pomoćno osoblje“ je bila rastegljiva kategorija, no nikad nisam bila sigurna da li tu pripadam. Tako vam je sa privatnim tutorima. Nismo profesori. Nemamo takav autoritet. Ipak, između mene i deteta postoji bar iluzija da sam ja glavna: prećutni dogovor koji oboje poštujemo da ćemo zajednički učestvovati u ovom performansu. Ponekad, da bi spektakl otpočeo, roditelji žele da me zovu „gospođica Gordon“. Ja im na to ljubazno kažem: Ne, ne. Molim vas, zovite me Ivi.

Vratila sam se u trpezariju, očekujući da tamo zateknem Serenu. I dalje je nije bilo. Ipak sam sela. Razmišljala sam o tome da upalim svetlo ili da razvučem zavese. Telefon mi je bio u džepu. Poslala sam poruku i Sereni i Dajni: „Zdravo! Ovde sam.“ Telefon je zazujao negde u kući.

Dakle, neko je bio kod kuće. Razmišljala sam da pošaljem još jednu poruku sa smajlijem. Serena i Dajna su volele takve sitnice. To je situaciju što me plaćaju činilo manje neprijatnom i njima omogućavalo da misle kako sam samo Serenina starija drugarica koja baš voli da joj ispravlja gramatiku. Kod nekih porodica za koje sam radila ova iluzija je pomagala: podsećanje na transakcioni osnov našeg odnosa unosilo im je nervozu. Viktorovi su bili takvi. Dajna mi je uvek nudila čaj. Želela je da zna šta mislim o Avganistanu, koji mi je omiljeni roman Virdžinije Vulf i šta znače moje tetovaže.

Niko nije dolazio.

Pogledala sam u telefon. Nijedna od njih mi nije odgovorila. Pažljivo sam oslušnula pokušavajući da čujem škripu poda. Bila sam ubeđena da sam maločas čula vodu kako teče. Sad nisam čula ništa.

Polako sam ustala od stola. Bilo mi je važno da ostanem tiha iz razloga koje još nisam razumela. Na prstima sam išla kroz mračni hodnik, prošla pored kupatila sa skupim sapunima i losionima, pored mračne radne sobe gospodina Viktora, sve dok nisam stigla do kuhinje. Bila sam tu već nekoliko puta, da popijem čaj i procaskam, a jednom sam tu i držala čas za stolom nalik onom u separeu kraj vitražnog prozora. Šporet je bio francuski i starinski. Bakarni lonci visili su sa debele drvene grede kao u seoskoj kući. Zidovi i pod bili su od kamena: prostorija je izgledala kao da pripada zamku, kao nešto iz drugog sveta. Dvoja lučna vrata vodila su napolje, u baštu iza kuće.

Jedna su vrata bila otvorena. U blizini su ležali kofer i bačena torbica. Možda se Dajna vratila odakle god već. Svetlost je prodirala kroz otvorena vrata u kuhinju, gusta i sirupasta, sa uskovitlanim česticama prašine.

– Dajna? – Oprezno sam gurnula vrata još malo i izašla napolje, zaklanjajući rukom oči od sunca.

Ciglena staza što vijuga među gvozdenim odrinama obraslim bršljanom. Tamnoplavi bazen poput onih iz rimskih kupatila. Miris nane i bosiljka što dopire iz povrtnjaka. Zreo paradajz na kolju. Iza bašte je bilo dvorište obraslo čempresima. Đakuzi, za koji sam pretpostavljala da se retko koristi. Bili su tu i lavkraftovski kaktusi i sukulenti sa debelim šiljatim jezičcima obavijenim paučinom. Glatke stabljike biljaka u vanzemaljskim bojama, ljubičastoj, zelenoj i narandžastoj. Redovi i redovi bodlji. Bio je tu i mostić, a pod njim ribnjak sa japanskim šaranima. Bilo je toliko toga da se vidi, toliko boja, života i svetlosti, da ispočetka nisam uopšte videla ni Dajnu ni Pitera.

Najpre sam registrovala Dajnino telo. Ne sećam se mnogo detalja. Mozak anestezira. Videla sam je jasno – bila je stvarna i materijalna, baš kao vi i ja – ali odmah je poprimila nekakvu nestvarnost. Šta god da je Dajna bila, to više nije bila osoba. Dajna je bila meso. Njeno lice bilo je tkivo i utroba. Pored nje je ležao okrvavljen kamen.

Piterova glava je bila u ribnjaku. Lice i grlo bili su mu modri, a telo belo. Japanski šaran je doplivao do njegovih otvorenih usta. Dok je plivao oko njegove glave, ostavljao je za sobom mehuriće, pa je izgledalo kao da Piter diše. Nikad dotad nisam videla mrtvaca, a kamoli dva, ali sam znala dovoljno da shvatim da su nedavno umrli. Krv na Dajninom smrskanom licu izgledala je sveže i sjajno, i nijedan se leš još nije osećao.

Nisam mogla da vrisnem niti da proizvedem ikakav zvuk. Samo sam pobegla. Spotakla sam se o nešto. Možda o kamen. Krv mi je tutnjala u ušima poput bušilice duboko u lobanji. Moje se telo kretalo samo od sebe, natrag stazom, između bršljana i nane, u hladnu, mračnu kuhinju, pa u još mračniji hodnik, pored radne sobe, kupatila i trpezarije, sve do ulaznih vrata, koja su i dalje bila otvorena.

Kad sam se uhvatila za kvaku, čula sam užasan zvuk. Ljudski glas.

Zvučalo je kao „upomoć“.

Nisam ni dobra ni vrlo osoba: neka to bude jasno. U tom trenutku, nisam uopšte nameravala da zovem policiju dok se ne udaljim od mesta zločina. Rekla bih im istinu: Zdravo, policajci, ja sam privatni tutor, na pogrešnom mestu u pogrešno vreme, znate priču, razumete. Molim vas, razumite. Žao mi je što sam pobegla, ali nije mi se još umiralo, ne sad, ne danas. Ne radi njih.

Ali bilo je nešto u vezi s tim „upomoć“. Pošla sam za zvukom do stepeništa. Pod stepenicama su bila mala vrata. Bila su zaobljena kao na kolibi, pomalo zlokobna.

– Molim te – rekao je glas. Bio je tih i promukao. Nije pripadao Sereni.

Začulo se neko kretanje, pa bolno ječanje. Žalobno isprekidano jecanje. Pokušala sam da otvorim vrata. Bila su zaključana.

– Ne mogu... Ne mogu da doh... – Opet taj užasan hroptav šapat.

– Sranje. – Zatresla sam kvaku iz sve snage. Nije popuštala. Osoba unutra još je jače zaplakala. – Molim te – projecala je – molim te...

– Sranje, sranje, sranje...

Bacila sam se telom na vrata. Šarke su se zatresle. Radila sam to iznova i iznova sve dok mi rame nije otupelo od bola, a vrata konačno popustila. Pogledala sam unutra.

Oči u mraku. Progonjene oči, koje su zurile u mene sa lica sazdanog od šupljina. Nisam mogla da odredim da li pripadaju muškarcu, ženi ili detetu. Glava je bila haotična masa izbeljene i crne kose, tamni koreni bili su toliko masni da su izgledali mokro. Crte lica su se pojavljivale i nestajale, kao ekran kompjutera koji se restartuje. Iskrzane usne. Prljave upale jagodice. Na vratu modar otisak šake, krvav po ivicama.

Prostorija ispod stepenica imala je nizak kos plafon, a zatvorenicu – ženu, kako sam počinjala da shvatam, otprilike mojih godina – sklupčala se uza zid, glave pribijene uz kosinu plafona. Izgledala je kao dečak iz pank benda sedamdesetih koji živi od heroína, cigareta i onoga što uspe da iskopa iz kontejnera. Na sebi je imala crne cokule, crne farmerke toliko tanke da su joj se kao papir zalepile za mršave noge, žutu majicu, koja je, kako sam sumnjala, nekada bila bela, i kožnu jaknu. Preneraženo smo se gledale. Njene grudi, koje su bile ravne kao u dečaka, s naporom su se nadimale. Nije se pomerala.

Ušla sam unutra. Trebalo mi je nekoliko trenutaka da shvatim da je žena vezana. Ne konopcem, već iskrzanim električnim kablom, skroz izgrizenim. Pokušala je da ga pregrize i oslobodi se. Bila je vezana za najnižu gredu, oko metar i po unutar prostorije, koja je bila uska i protezala se dalje nego što su moje oči mogle da vide u mraku. Žena je zadrhtala kad sam

joj prišla. Smrad. Iz nje je izbijao užasan smrad, ali to nije bio vonj znoja ili prljavštine. Bio je to smrad truleži. Pokvarenog voća i crkotina. Koliko je dugo bila ispod stepenica?

– Odvezaću te – kazala sam tiho.

Na trenutak sam se uplašila da će me možda napasti gonjena instinktom uplašene životinje. Pomislila sam na pse luralice koji u strahu keze zube. Ali nije se opirala; uzmakla je koliko je mogla da bi napravila mesta za mene. Kabl je bio obmotan oko grede, gotovo sasvim zategnut. Stiskala je ruke u pesnice, pa ih polako otvarala da joj krv cirkuliše.

Kad sam joj dodirnula ruku, skočila je. Čula sam kako joj pluća sviraju kao da joj svaki izdah s mukom izlazi iz nečeg probušenog. Njene usne, na dah od mojih, bile su toliko ispucale da su krvarile. Hladna, čudna strpljivost ušla je u mene dok sam se mučila da olabavim divljački zategnut čvor i naposletku joj izvučem ruke. Šake su počele da joj se grče. Upiljila se u zglobove i prste kao da nisu njeni. Pogledala me je, njene su oči pronašle moje u mraku.

Bila sam toliko fokusirana na ženu i njeno teško hripavo disanje da nisam čula korake koji su nam prilazili. Žena me je upozorila na njih. Zgrabila me je za ruku i povukla za sobom u hodnik.

Sereni je trebalo nekoliko trenutaka da nas registruje. Kućala je poruku dok je ulazila u kuću, ali joj se izraz lica promenio kad je ugledala mene i ženu.

Žena je odmah potrčala ka otvorenim vratima, ali ju je Serena zaustavila svojim uplašenim krikom.

Žena se ukočila, uhvativši se za stepenišnu ogradu. Oči su joj letele između Serene i vrata.

Serena samo što nije ispustila telefon, glas joj je bio piskav od panike.

– Devet-jedan...

Žena je jurnula ka vratima. Serena ih je zalupila, i dalje stežući telefon.

– Devet-jedan... – pokušala je ponovo, vrišteći, ali je žena uspjela da joj istrgne telefon iz ruke i baci ga preko sobe.

Pao je pravo pod moje noge.

Serena je pogledala mene, pa telefon.

Ne razmišljajući, zgrabila sam ga i podigla ruku u znak upozorenja.

– Serena – kazala sam polako. – Pusti me da ti objasnim šta se dešava. Mislim da ne razumeš. – Ni ja nisam razumela šta se dešava, ali bilo mi je jasno šta je Serena zamišljala. Mislila je da je žena uljez i nameravala je da pozove policiju.

I zbog nje i zbog mene.

Serena je teško disala, kao uplašena životinja, dok se polako povlačila dublje u hodnik. S jecajem je dohvatila lampu sa stočića pored ulaza; imala je teško zlatno postolje.

– Ne prilazi... – promucala je, podižući lampu kao palicu.
– Ja ću... ja ću...

– Serena, molim te, samo me pusti da ti *objasnim*...

Vrisnula je od straha dok sam joj prilazila. Pipala je rukom po zidu kao da nešto traži.

Fiksni telefon.

Evo kako sam ja videla niz događaja koji će uslediti.

Korak jedan: Serena je verovala da je uhvatila mene i prljavu neznanku kako pokušavamo da joj opljačkamo kuću. Ako policija dođe, bićemo uhapšene.

Korak dva: Policija i Serena pronaći će njene nedavno ubijene roditelje u bašti, i nas dve ćemo biti optužene za ubistvo.

Korak tri: Jezivo i senzacionalno suđenje.

Korak četiri: „Narandžasta je nova crna: Ivi Gordon spin-off“.

Doživotna kazna.

I tako sam napravila treću veliku grešku tog dana, nakon što sam došla na posao i spasla vezanu ženu.

Pokušala sam da zgrabim fiksni telefon.

Serena nije oklevala. Podigla je lampu i zamahnula ka mojoj glavi.

Nemoguće je opisati bol, a još je teže setiti ga se. Nikad me nisu udarili tako jako niti nečim tako teškim. Imala sam osećaj kao da mi je među ušima prazan prostor, kao šolja bez mozga koja se polako puni krvlju. Mislila sam da će mi glava pući kao jaje i krv i žumance mi se sliti niz lice. Srušila sam se na stepenice, na ženu, uzmičući. Serenin telefon ispao mi je iz ruke. Krv mi se slivala niz lice, a ona žena me je uhvatila za ruku i podigla na noge, pa šutnula Serenin telefon.

Lampa je ponovo krenula prema meni. Zateturala sam se unazad i zgrabila prvu stvar koju sam našla da se zaštitim od udarca. Bila je to vaza, mnogo teža nego što sam mislila.

– Serena, stani!

Serena je vrisnula, nehotice ispustila krik. Podigla je lampu i zamahnula njome. Bacila sam vazu ka njoj što sam jače mogla.

Vaza je pogodila Serenu u glavu uz tup i gnjecav zvuk. Serena je pala i pokušala da se odvuče.

Zakovrnula je očima.

Klonula je.

Otpuzala sam do nje u šoku.

Nije se pomerala.

Opipala sam joj puls.

Ništa.

Zabila sam prste duboko u meko tkivo njenog vrata, tražeći ga i tražeći.

Nije ga bilo.

Sela sam na nju i otvorila joj kapke. Nisam našla ništa, samo plave niti koje su se uvijale oko beonjača. Ošamarila sam je. Glava joj je beživotno odletela u stranu.

Ne može da bude mrtva. To nije bilo moguće.

Ponovo sam joj potražila puls.

I dalje ništa.

– Ne... – Moj glas je zvučao čudno. – Ne. Ne... – Mozak mi je proključao.

– Hitna pomoć... možemo... treba da...

Nismo mogle i nije trebalo ništa. Ako pozovemo hitnu pomoć, pozvaćemo ih na mesto zločina. Uhapsiće me zbog ubistva cele porodice Viktor.

Ali to je ono što ljudi rade. Na televiziji, kad se ovo dogodi – kad dođe do smrti, kad je neko živ a onda više nije, kad nije umro od starosti ili raka, već od pištolja, noža, kandelabra u baskoj dvorani, ili od najtežeg predmeta koji je neko dohvatio, pa ga zafrljačio iz sve snage – dolazi policija. Na televiziji, ti pozoveš policiju, i dolazi ekipa iz „Reda i zakona“, loši momci odu u zatvor i ponovo zavlada pravda, a ti gledaš sledeću epizodu i sve se ponavlja iznova i iznova i...

Plakala sam. Žena – koja nije plakala – uhvatila me je za vilicu i okrenula mi lice prema ogledalu nad stočićem u predsoblju. Ogledala sam se u tom ogledalu bezbroj puta. Pravila smešne selfije za priču na *Instagramu*, proveravala da li mi se između zuba zavukao komadić zelene salate iz hamburgera koji sam pojela u kolima pre nego što sam došla. Ovo ogledalo je verovatno koštalo na hiljade dolara. Dragocen antikvitet u zlatnom ramu. Suočila sam se sa našim odrazima. Videla sam svoje *Target* farmerke, polovne čizme. Krv što mi teče niz ruke i lice. Već sam videla sebe, u *Netfliksovim* dokumentarcima o serijskim ubicama, na policijskim fotografijama, u niskobudžetnim trilerima. Znala sam tačno kakav bi zaključak svaki policajac doneo kad bi me video pored Sereninog mrtvog tela.

Žena me je u ogledalu gledala pravo u oči. *Pogledaj nas*, govorile su njene oči. Izgledala je kao da je upravo izašla iz ve-cea u filmu „*Trejspoting*“. Ja sam izgledala kao Keri iz filma „*Keri*“.

Htela je da pobegne.

„Molim te“ – to je bilo jedino što je uspela da izgovori, i potpuno ju je iscrplo. Zatvorila je oči, usne su joj drhtale od napora da izgovori još neku reč. Tresla se.

Nešto se desilo s njom u ovoj kući. Povređena je ovde. Neko od Viktorovih ju je povredio. Piter ili Dajna. Možda čak i Serena.

Možda svi oni.

– Serena? – neki glas je ciknuo iza nas.

Moj nervni sistem se poslednji put trgnuo kao na samrti.

Gotovo da sam se nasmejala. Naravno da je tu bio još neko.

Bio je to tinejdžer. Smesta sam ga prepoznala sa fotografija na Sereninom telefonu.

Lukas. Serenin dečko.

Video je mene, oblivenu krvlju. Video je ženu. Video je Serenu, svoju devojkicu, nepomičnu kao leš.

– Koji je ovo kurac... – Pojurio je. – O bože, Serena, o bože...

Već smo potrčale. Odluka je doneta. Žena me je zgrabila za ruku i povukla pored Lukasa, koji je počeo da vrišti. Pred očima mi se zavrtelo kao u kaleidoskopu. Videla sam biljke, opkop, travu, zaslepljujuće sunce. Ulicu. Moj auto. Žena me je šćepala za mišice i tresla dok mi nije došla u fokus. Njene oči, ponovo. Crne i napete.

– Ključevi – rekla je.

– Ključevi – ponovila sam.

Gotovo da ništa nisam videla.

Zavukla mi je ruku u džep farmerki i sama izvadila ključeve, pa mi ih stavila u drhtavu ruku. Nekako smo ušle u auto. Okrenula sam ključ u bravi i adrenalin mi je proradio. Žena je sedela na suvozačkom sedištu, zureći u šoku u sunčanu ulicu pred nama. U daljini je zavijala policijska sirena.

– Kuda idemo? – pitala sam.

Mi. Eto toliko je brzo odluka doneta.

Treće poglavlje

Sunce je zalazilo dok smo bežale. Saobraćaj je u Los Angelesu uvek bio užasan, ali je nedeljom bilo malo bolje. Ipak, nikad nisam bila zahvalnija za prljave, pretrpane losanđeleske auto-puteve, gde je bilo lako izgubiti se među grafitima, u anonimnosti automobila koji odlaze na posao i vraćaju se, *Amazonovih* kombija i šlep-vozila, tesli, poršea i starih kamara, zarđalih toyota sivik i korola, elegantne bele limuzine.

Moj PT kruzer ulio se u reku saobraćaja. Glava mi je sevala. Bila je puna pitanja, bujice buke toliko guste da je zvučala kao tišina. Ruke na volanu nisu izgledale kao moje. Bile su nečije tuđe. Ivi nije bila ovde. Ivi je bila kod kuće, ležeći mamurluk bogatim nedeljnim doručkom. Ivi i njen cimer Harvi ležali su izvaljeni na crvenom kauču koji su kupili za četrdeset dolara preko oglasa i gledali neko đubre od rijalitija.

Grad je promicao kraj nje u magli: bilbordi sa reklamama za filmove o superherojima i sumnjive advokate sa brojem 1-800 koje treba da pozovete ako imate saobraćajnu nesreću.

Stambeni kompleksi, šatorska naselja, kafići koji izgledaju kao hemijske laboratorije. Sajentološki centar za slavne. Havajski bar, *Valvolin*, *Mekdonalds*. Ukleti hotel. Stigli smo do puta

101. Krv mi se zgrušavala u uvu, gusta kao vosak. Trgla sam se kad me je žena dodirnula.

Skinula je onu dronjavu majicu i ostala u brusu i kožnoj jakni. U pregradi suvozačkih vrata bila je zgužvana, poluprazna flaša vode koju sam tu ostavila pre nekoliko nedelja, možda i meseci. Uzela ju je i drhtavo otpila gutljaj, prinoseći toplu plastiku usnama kao da je sakrament. Onda je prolila nekoliko kapi na majicu i prislonila je na moje uvo.

Probijala sam se kroz saobraćaj dok me je ona čistila. Bila je nežna prema mojoj glavi. Zadržala sam dah da ne udišem njen smrad.

– Mogli su da vide moje tablice – kazala sam.

Eto o čemu sam razmišljala. O mom autu, o zarđalim registarskim tablicama iz Severne Karoline koje nikad nisam zamenila. Lukas ih je sigurno zapamtio dok smo se odvozile. Daće broj policiji kad dođe. Je li već stigla?

Put mi se maglio pred očima, pa izoštravao. Kola. Bilbord za novu HBO-ovu seriju o predstavnici farmaceutske kompanije koja se navukla na sopstveni proizvod. Kamion pun pilića zaustavio se pored nas. Tri automobila iza mene bio je policijski džip.

– Moje tablice – ponovila sam.

Krajičkom oka sam videla kako žena klima glavom u znak slaganja.

Registarske tablice su bile problem.

Serena, mrtva, problem.

Jedan po jedan problem.

– Da li bi trebalo...

Počela sam oblizavši suve usne, osetivši ukus krvi.

– Da li bi trebalo...

Da li bi trebalo da pozovemo policiju? Ne, ne, ne, zajebo to iz hiljadu razloga. Da li bi trebalo da se zaustavimo i razmislimo? Ne, ne možemo da stanemo, moramo da odemo iz Los Anđelesa. Da li bi trebalo da pozovemo mame i tate i zatražimo

im pomoć? Da li bi trebalo da kažemo mamama i tatama da smo slučajno ubile nekoga? Da li bi trebalo da pitamo mame i tate hoće li nas i dalje voleti iako smo ubice? Da li bi trebalo da pozovemo cimera i kažemo mu da nećemo stići na vreme da gledamo *RuPolu*?

Histeričan, manično divan osećaj ispunio mi je grudi. Balon manije, napumpan kokainom i mučninom, tukao je kao srce.

Iz sećanja su mi izronili ljudi na koje godinama nisam ni pomislila. Moja učiteljica iz trećeg razreda, gospođa Katler, koja me je puštala da knjige iz škole nosim kući kako bih mogla da utolim glad za čitanjem.

Mama moje najbolje drugarice iz detinjstva, gospođa Dajen, koja je, kad smo pošli u prodavnicu plišanih igračaka u tržnom centru, videla da se plašim pokretnih stepenica i nagradila me za hrabrost finom mekanom perecom. Drugari iz osnovne i srednje škole sa kojima se godinama nisam čula ni videla, sad zubari, učitelji i domaćice sa malom decom, koji nikad nisu otišli iz Hendersonvila u Severnoj Karolini. Ne znam zašto sam baš njihova lica videla, zamišljajući ih kako sede pred televizorom i rukom pokrivaju usta u šoku kad čuju šta je Ivi Gordon – *Ivi Gordon od svih ljudi* – uradila onoj finoj porodici u Los Anđelesu.

Bila sam dobro dete. Najbolja u razredu. Moji roditelji su bili fini i poštovani članovi zajednice. *Kako je ovo moglo da se desi?*, pitali bi se. *Kako je mogla toliko da zastrani?*

Razmišljala sam o drugarima iz srednje škole sa kojima sam još bila bliska, sa kojima sam išla na godišnja putovanja. Hoću li ih ikad više videti? Moji prijatelji sa fakulteta, koji još žive u Njujorku: Kad će vest stići do njih? Da li će policija kontaktirati sa njima ili novinari? Moji prijatelji u Los Anđelesu, policija im lupa na vrata, traži me, postavlja pitanja? Moja bivša – hoće li otići i kod nje? Kako da objasnim sve ovo?

Šta ću reći roditeljima?

Na tu pomisao mozak mi je stao. Kao ravna linija na monitoru srca.

Bilo je nezamislivo. Moja mama, koja miriše na panten lak za kosu i orbit mentol žvake, na kolonjsku vodu iz prodavnice pod nazivom *Klekov dašak*, na cigarete virdžinija slim. Moja mama, koja me je kad god bih dolazila kući, ma koliko beznačajan i banalan razlog bio, dočekivala kao da sam vojnik koji se vraća iz rata. Parkirala bi svoj kraisler sebring iz 1998. na aerodromskom parkingu i čekala me u holu, čičeći od sreće kad me vidi kako izlazim iz tunela. Moj tata s njegovim naočarima za čitanje, oči mu uvećane iza njih kao u dečaka. Njegov glomazni vodootporni sat, njegove police i police istorijskih knjiga. Koža mu preplanula od rada na farmi, a stopala bela od čarapa. Blago je šepao, posledica povrede ligamenta koju je zadobio igrajući bejzbol sredom uveče. Moji su se roditelji razveli, ali su ostali prijatelji. Uvek smo slavili Dan zahvalnosti i Hanuku zajedno, kao porodica. Moji roditelji, koji me nikad nisu disciplinovali jer nisu smatrali da za tim ima potrebe. Moji roditelji, koji su mi bezuslovno verovali. Da li bi sarađivali ako bi FBI došao na vrata? Kad bi naslov „Traži se Ivi Gordon, osumnjičena za ubistvo“ dospelo u novine, da li bi poverovali u to?

Put preda mnom je pulsirao. Bilo je toliko automobila u Los Angelesu. Toliko ljudi. Pri svakom trzanju od neprestanog kreni-stani glava mi je još jače pulsirala. Žena se nagnula da mi očisti još krvi.

Što mi se više približavala, to sam jače osećala njen smrad. Nisam mogla da se naviknem na njega.

– Treba nam... – ponovo sam počela, želeći da ona završi rečenicu. – Treba nam...

Hrana. Prva pomoć. Možda nož. Novac. Keš, tačnije.

Nismo mogle da koristimo moju debitnu karticu. Nismo mogle čak ni moj telefon da koristimo. Ako bih pozvala mamu i tatu i rekla im šta sam uradila, da mi treba pomoć, otkrili bi moju lokaciju preko baznih stanica mobilne mreže. Moja izbleдела debitna kartica, moj bedni tekući račun, sve su to mrvice koje bih ostavljala za sobom.

– Možeš li da mi izvadiš telefon iz torbe? – pitala sam.

Kolebljivo ga je izvadila.

– Daj mi ga – kazala sam.

Zagledala mi se u lice kao da razmišlja je li to dobra ideja.

– Neću da uradim ništa glupo – procedila sam kroz zube.

– Daj mi ga.

Žena mi je dala telefon.

Bacila sam ga kroz prozor.

Žena se upiljila u mene.

– Bazne stanice – kazala sam kao neka ludača. – Zar ne? To je problem. Čula sam za to. Prate nas. Digitalno. Preko signala. Slušala sam podcast „Serijal“. Svi smo slušali „Serijal“, zar ne?

Žena me je umorno gledala kao roditelj koji sluša sumanute priče malog deteta. Ali znala sam da teorija o baznim stanicama ima smisla. Imala je smisla. Sara Kenig je to objasnila.

– Šta. Gde... – ponovo sam počela, tražeći pravo pitanje.

Panika mi je zapljuskivala lobanju, htela je da uđe, da se uvuče i parališe me.

– Gde ćemo? – naposljetku sam rekla.

Žena mi nije odgovorila. Plastika joj se zgužvala u šaci dok je otpijala još jedan gutljaj vode iz one flaše. Čutke ju je ponudila meni. Odmahnula sam glavom. Njene su usne bile ispucale i krvave. Usta su joj iznutra bila previše tamna, kao da je progutala mastilo ili popila previše crnog vina. Nisam želela da dodirnem ništa što su njena usta dotakla.

– Popij sve – kazala sam. – Mi ćemo... Nabavićemo još. – Nekako.

Žena je klimnula glavom. Ispila je flašu. Čula sam kako joj voda prolazi kroz grlo, ulazi u izgledne organe njenog tela poput novčića što pada u bunar.

Policija verovatno već ispituje Lukasa. On će im ispričati šta je video, i njegova će reč biti dovoljna.

Njegova školska uniforma, ten ala Hitlerova omladina, pismo s potvrdom da je primljen na koledž Vasar koje ga je

čekalo u poštanskom sandučetu. Serena mi je rekla da je već primljen. Mnogo mi je toga ispričala o njemu. Vozio je motor jer je to bilo bolje za okolinu. Njegov omiljeni pisac bio je Džek Keruak. Bio je jedini klinac u celoj školi koji je imao stari telefon na preklop umesto ajfona. Imao je gitaru Les Paul iz 1957. godine, za koju mi je *Gugl* rekao da košta preko sedam hiljada dolara.

Šta bi Lukas znao o meni? Šta li je Serena mogla da mu kaže? „Ivi, moja tutorica, uvek miriše na travu i mrzi kad predugo rešavam zadatak iz geometrije, išla je u skupu školu i ponaša se kao da sve zna, ali vidi je sad – luzerka.“ Verovatno nešto u tom stilu.

A šta će on reći policiji? „Dve žene oblivene krvlju. To sam video. Jedna je bila Ivi... ne znam joj prezime, ona je privatna tutorica moje devojke. Druga je bila mršava i prljava, sa kratkom izbeljenom i crnom kosom. Strankinja. Možda Azijatkinja? Oh, niste pitali? Pa, to bi bila moja pretpostavka. Dopustite mi da spekuliram o njenoj etničkoj pripadnosti u sitna crevca...“

Policija je verovatno već bila u kući.

Sad sigurno postavljaju traku oko ribnjaka. Fotografišu. Krv, jeziva na Sereninoj prozirnoj koži. Kaplje u njenu sjajnu zlatnu kosu. Skorena na njenom čelu i bisernobelom grlu prošaranom plavim venama.

Već sam je videla, lepu i saosećajnu na godišnjoj fotografiji iz srednje škole, u stilu Lore Palmer. Spikerka će u vestima ispričati svetu kako je Serena bila pametna, stidljiva i divna, a vesti će gledati smorene majke koje pijuckaju kafu i izgaraju od želje da saznaju imena zlih ubica, da čuju o našoj uznemirujućoj prošlosti, o našim rasturenim porodicama i osvetničkim srcima, ukusne mrvice kojima će utoliti svoju glad za krvlju.

„Bila joj je *tutorica*“, izvestiće spikerka vrteći glavom.

Majke će zgroženo uzdahnuti. Staviti ruku na srce, misteriozno uzbuđene.

„Ivi Gordon.“

Što smo se dalje odvozile, saobraćaj se proređivao. Sunce je bilo tačno ispred nas, tuklo nam u lica. Spustila sam štitnik, ali žena je samo piljila u sunce, ukočena i uspravna kao vampir suočen sa neizbežnom smrću. Put je sad vodio kroz pustinju. Prolazile smo pored svih mogućih kalifornijskih pejzaža: pokraj blagih, jurskih planinskih grebena, brda obraslih grmljem, spečene zemlje žedne vode. Još se nismo dovoljno udaljile od grada. Sunce je zašlo, ali nebo je još bilo apokaliptično, krva-voljubičasto. Boje svetlosnog zagađenja.

Žena se silovito tresla na suvozačkom sedištu.

– Osoba koja je ubila Viktorove – pažljivo sam rekla – je li te ona vezala?

Sad se zaprepastila. Načisto zabezeknula.

Nije znala da su Piter i Dajna mrtvi.

Oči su joj se zamućivale. Njeno drhtanje se pogoršalo, a lice joj je ponovo postalo bezizražajno, kao da je toliko navikla da se isključuje da je to postalo potpuno obično.

Ako žena nije ni znala da su Piter i Dajna mrtvi, to znači da nikad nije videla ubicu: što znači da je već bila vezana u onom jezivom plakaru ispod stepenica pre nego što je ubica došao.

– Ko te je vezao?

Žena je prazno zurila u pustinju.

Stomak mi se stegao.

– To su bili oni, zar ne? – pitala sam. – Viktorovi?

Možda je bio blagoslov što nije čula kako ih ubijaju.

Ili je možda bila tragedija. Možda su joj naneli toliko zla da bi želela da ih čuje kako umiru.

Pogledala sam je ponovo. Nije progovorila ni reč otkako smo pobege iz one kuće.

Trauma možda. Modrica oko njenog vrata bila je jezive boje džigerice. Verovatno joj je bila potrebna lekarska pomoć, možda i bolnica. To je bilo rizično. Mogla bih da je ostavim ispred i nestanem.

Ali onda bih ostala sama, a nisam želela da budem sama. Žena mi je pomogla. Ja sam pomogla njoj. Spasla sam je. To je moralo nešto da znači. Ali od čega sam je to spasla? To mi se pitanje motalo po glavi, prizivalo svakakve košmare. Mučilišta i seksualne tamnice. Kuće u Los Anđelesu nemaju podruma. Saznala sam to kad sam se doselila na ovu obalu. Umesto toga, zamislila sam drugu kuću, u minijaturi, skrivenu u plakaru poput zaboravljene kućice za lutke. Izokrenutu horor verziju raskošne vile Viktorovih, premreženu paučinom i u mrklom mraku. Žena šćućurena u čošku sluša zvuke koji dopiru kroz zidove: smeh, zveckanje escajga, šerpi, tanjira.

Viktorovi su inače bili filantropi. Organizovali su dobrotvorne događaje, predsedavali dobrotvornim organizacijama, sponzorisali foke i slonove, svaku ugroženu životinju osim sopstvene nesrećne vrste. Ponekad bi me Dajna ponudila posluživanjem preostalim od zabave koju je priredila prethodne noći. Tu se obećavao novac, točio šampanjac. Ljudi su grickali kanapee, ćaskali o skorašnjim odmorima na Bora Bori, o zanimljivim dokumentarcima koje su gledali tokom vikenda, o člancima iz *Njujorkera* koje su čitali i letnjikovcima koje su renovirali.

Pištanje čajnika u nedelju ujutro. Zvono na vratima u nedelju po podne. Moji koraci, kako prolazim pored tih vrata, toliko nedelja. Moj glas dok podučavam Serenu: pričam joj o Šekspiru, *Beovulfu*, Marku Tvenu i Natanijelu Hotornu i drugim piscima iz lektire; pregledam njen domaći iz geometrije, učim je da rešava jednačine; dajem joj vremenski ograničene testove, osam od deset, prizivam malo entuzijazma, „bravo, Serena!“.

Pakujem knjige, razmenjujem par banalnih ljubaznih reči sa Dajnom dok izlazim iz kuće, još jednom se popišam ili poklenjam u njihovom prelepom ve-ceu. Brišem ruke o mekani peškir, a ne o papirne salvete za posluđu jer su mi sitne pakosti jedino što imam. Moji koraci. Zatvaranje ulaznih vrata, škripa mojih guma. Ponovo je ostala sama. Kucanje velikog sata s

druge strane zida. Koraci, spori i zloslutni. Duga senka Pitera Viktora pojavljuje se na otvorenim vratima.

Gosti su konačno otišli.

– Gde mogu da te odvedem? – pitala sam je. – Kući? Neko te sigurno traži. Tvoji roditelji žele da znaju da si dobro. Mogla bih... zar ne bi trebalo da...?

Ništa što sam predložila nije dopiralo do njene svesti.

– Da nećeš u policiju? – predložila sam. – Mogla bih da te ostavim negde. Policija bi mogla da... Uhapsi taze leševe Pitera i Dajne Viktora zbog [ubaci ovde zločin počinjen nad tobom: Otmice? Mučenja? Seks trafikinga?].

Žena nije progovarala.

Put se pružao preda mnom, beskonačna tamna traka. Nebo je sad bilo tamno, spustio se mrak. Zvezde su konačno zasijale na nebu. Crvene oči kamiona zurile su u nas.

– Žao mi je – kazala sam.

Pogledala me je. Lice je bilo potpuno bezizrazno, kao da je usmerila svu svoju energiju na tu bezizraznost. Ali pogled joj je bio tup, umoran na meni nepojmljiv način.

– Ne zbog njih – kazala sam. – Već zbog tebe – završila sam nespretno. Nadala sam se da sam ovim neodređenim rečima obuhvatila svaki zločin koji je bio počinjen nad njom.

Žena je skrenula pogled. Na lice je navukla mrzovoljan izraz kao da joj dosađujem.

– Slušaj – kazala sam. – Mogu da odem u policiju. Mogu da kažem... ne znam. Ne znam. Nešto dobro. Nešto što te oslobađa krivice. Istinu. Možda bi upalilo. Moglo bi da upali. Ne moraš da budeš deo ovoga. Mogu da te odvedem kući.

Čupkala je mrtvu, krvavu kožicu oko iskrzanih noktiju.

– Ja sam ovo uradila – kazala sam, spuštajući glas. – Oni jure mene. Mene traže. Ja sam...

Ubila Serenu.

I premda nisam ubila Pitera i Dajnu, naravno da će svi pomisliti da sam i to uradila.